

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U SPLITU
Put Supavla 1

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA
376 HAKOM

Prilinjeno: 01.07.2022., 10:48:56 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica.	
034-07/21-01/87	376-08/NJ	
Uredbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-22-06	0	

d2982509

U IME REPUBLIKE I
PRESUDA

Upravni sud u Splitu, po sutkinji tog suda Mireli Valjan-Harambašić, uz sudjelovanje zapisničarke Maje Colić, u upravnom sporu tužitelja iz protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, zastupanog po opunomoćenici službenoj osobi tuženika, radi rješavanja spora između korisnika i operatora javnih komunikacijskih usluga, nakon usmene i javne rasprave, zaključene 10. lipnja 2022., objavom odluke temeljem čl. 61. st. 5. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17 i 110/21), 20. lipnja 2022.,

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje odluke tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti Klasa: UP/I-344-08/21-01/793, Urbroj: 376-05-2-21-5 od 6. listopada 2021.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora, kao neosnovan.

Obrazloženje

- Osporenom odlukom tuženika Klasa: UP/I-344-08/21-01/793, Urbroj: 376-05-2-21-5 od 6. listopada 2021. u točki I. izreke odbačen je zahtjev za rješavanje spora korisnika usluge ovdje tužitelja, protiv operatora javnih komunikacijskih usluga u vezi prigovora na račune ispostavljene za razdoblje od studenog 2020. do veljače 2021. zbog nepostojanja zakonskih pretpostavki za pokretanje postupka, a u točki II. izreke odluke odbijen je u cijelosti kao neosnovan zahtjev za rješavanje spora korisnika ovdje tužitelja, s operatorom javnih komunikacijskih usluga u vezi računa ispostavljenih od ožujka do travnja 2021., te prava da potraživanje prema korisniku ustupi
- Tužitelj u podnesenoj tužbi osporava zakonitost odluke tuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, navodeći da su pojedine činjenice koje je trebalo dokazati od strane operatora javnih komunikacijskih usluga izostale, dok su neke tvrdnje tužitelja o bitnim činjenicama osporene bez obrazloženja i dokaza. Nadalje, tužitelj je ustvrdio da odluka tuženika sadrži nepravilna tumačenja i da su u konačnici pogrešno primijenjene pojedine zakonske odredbe na kojima se odluka temelji.

3. Tužitelj je ustvrdio da je obvezan na plaćanja usluga koje nije koristio, po osnovu ugovora koji je jednostrano raskinut prije perioda na koji se sporna potraživanja odnose. Među strankama je nesporno da je 15. rujna 2017. sredstvima daljinske komunikacije sklopljen pretplatnički ugovor broj: ' na razdoblje trajanja od 24 mjeseca za trio uslugu (internet, telefon, televizija), kao i da je 28. listopada 2021.

zaprímio pošiljku tužitelja kojom je vratio terminalnu opremu potrebnu za korištenje ugovorenih usluga. Također je nesporno da je tužitelj platio račun za listopad 2020. i to dana 11. studenog 2020. Tužitelj tvrdi da je nakon isteka obveznog ugovorenog roka trajanja ugovora od 24 mjeseca, odlučivši jednostrano raskinuti ugovor sa poštanskom pošiljkom kojom je vratio terminalnu opremu, ujedno vlastoručno potpisanom pravovaljanom dokumentacijom izjavio jednostrani raskid ugovora o telekomunikacijama. Smatra da nije sporno da nakon dana 28. listopada 2020. tužitelj više nije koristio usluge (terminalnu opremu je vratio, raskinuo je ugovor). Kako bez opreme usluga kakva je ugovorena nije moguća, priložena je izjava o raskidu, to ni na koji način nije moglo biti nejasno da se ugovor raskida. Nakon što je zaprimio poslanu pošiljku, nikada nije pozivao tužitelja radi bilo kakvih eventualnih pojašnjenja vezano za zaprimljenu opremu sa izjavom. Tužitelj navodi da je sporno da li je ugovor raskinut dvanaest dana nakon zaprimanja izjave o raskidu ugovora sa terminalnom opremom od strane (zaprimljeno dana 28. listopada 2020.), da li je tužitelj na pravovaljan način izjavio raskid ugovora i da li je nakon što je zaprimio opremu sa izjavom o raskidu ugovora imao osnove ispostavljati račune kao da su usluge izvršene. Tijekom prethodnog postupka tužitelj je izjavio prigovor u na zaprimljeni dopis - opomenu kojom mu prijeti privremenom obustavom usluga raskidom ugovora te obvezom vraćanja terminalne opreme. Dopis je zaprimljen pola godine nakon što je terminalna oprema već bila vraćena uz izjavu o raskidu ugovora, a usluge jednako dugo nisu izvršavane, a računi za period korištenja usluga su plaćeni.

4. Tužitelj je istaknuo kako je prigovor u osnovi izjavljen prvenstveno radi povrede ugovora nepriznavanjem jednostranog raskida ugovora od strane korisnika, a iz koje povrede je posljedično proizašlo izdavanje računa za nekorištene usluge. Na isti način tužitelj se očitovao i u reklamaciji upućenoj tuženiku. Općim uvjetima poslovanja određeno je da se dokumentacija za raskid ugovora dostavlja (među ostalim mogućnostima i) "na adresu sjedišta ". Navedeno je tužitelj i ispoštovao poslavši poštom na službenu adresu jednostranu izjavu o trajnom raskidu ugovora sa potrebnim podacima o ugovoru i korisniku, te je odmah priložio terminalnu opremu. Tuženik je naveo da nema dokaza o dostavljenoj dokumentaciji o raskidu ugovora uz dostavljenu terminalnu opremu, a tužitelj nema načina da dokaže sadržaj pošiljke koju je zaprimio. Međutim, ne spori zaprimanje pošiljke, a nikada nije zatražio bilo kakvo pojašnjenje, što bi bilo očekivano da je zaprimio samu opremu bez odgovarajuće izjave o raskidu. Nasuprot navedenim činjenicama i okolnostima, u obrazloženju osporavane odluke kojom se odbacuje zahtjev tužitelja u vezi računa ispostavljenih za razdoblje od studenog 2020. do veljače 2021., tuženik se poziva isključivo na čl. 50. st. 3. točku 1. ZEK-a, kao da je predmet spora tek prigovor na račune, ne razmatrajući osnovna pitanja, a to su status povreda ugovora od strane nakon jednostrano raskinutog ugovora i vraćene opreme koja omogućava korištenje usluga. U pogledu samih računa, isti su mogli biti ispostavljeni jedino za izvršene usluge, a što u ovom slučaju gdje je prihvatio vraćenu terminalnu opremu, zasigurno nije bio slučaj. Smatra nejasnim dio obrazloženja odluke tuženika gdje konstatira da tužitelj ne spori raskid ugovora sa danom 27. travnja 2021., iako se baš svi podnesci tužitelja u postupku upravo baziraju

na tvrdnji o jednostranom raskidu ugovora od strane tužitelja 12 dana nakon 28. listopada 2020., kada je zaprimio terminalnu opremu sa jednostranom izjavom o raskidu, temeljem čega tužitelj uporno tvrdi da nema više nikakvih ugovornih obveza prema i da su sve radnje usmjerene prema tužitelju nakon toga neosnovane, protivne mogućnostima iz već raskinutog ugovora od strane tužitelja. Na navedeni način ugovor je raskinut dana 11. studenog 2020., kojega dana je plaćen račun za listopad 2020. Zbog navedenih bitnih okolnosti tužitelj smatra da tuženik nije imao osnova za odbacivanje reklamacije, ovdje tužitelja. U vezi sa dijelom odluke tuženika kojim je odbijen zahtjev tužitelja u vezi sa potraživanjima za razdoblje ožujak i travanj 2021. tužitelj smatra da nije egzistirao ugovor pa nije ni vršena usluga na koju bi se takvi računi mogli odnositi. kao trgovac koji ne isporučuje uslugu nije imao osnovu za ispostavljanje računa. Napominje kako tuženik kod svih nejasnoća ističe eventualno potrebnu dodatnu aktivnost odgovornost korisnika telekomunikacijske usluge, a ne postavlja pitanje angažmana i odgovornosti isporučitelja usluge. Bilo bi normalno i očekivano da je nakon što je zaprimio terminalnu opremu korisnika bez koje u potpunosti izostaje ispunjavanje usluge koja je predmetom ugovornog odnosa, da je u slučaju eventualnih nejasnoća uputio korisniku upit po pitanju eventualne nadopune dokumentacije priložene vraćanoj opremi. je opremu samo zadržao, eventualno potrebna pojašnjenja nije tražio, a neizvršenu uslugu pokušava naplatiti, jer je jasno da je položaj u ovakvom ugovornom odnosu stranaka očito nerazmjerno jači. Tužitelj predlaže da sud, između ostalog, izvrši uvid u presliku preporučene pošiljke od 26. listopada 2020., kojom su upućena sredstva sa izjavom o raskidu ugovora, poziv za povrat sredstava, raskid ugovora i plaćanje neizvršavanih usluga u 2021. i da stavi izvan snage odluku tuženika od 6. listopada 2021., te da utvrdi da je pretplatnički ugovor o telekomunikacijama br. , sklopljen između izvršitelja usluga i korisnika usluga

17, ovdje tužitelja, raskinut jednostranom izjavom korisnika usluga dana 11. studenog 2020. Svi računi koje je izdao na ime ugovorne obveze iz pretplatničkog ugovora navedenog pod točkom II., a odnose se na razdoblje nakon dana raskida tog ugovora 11. studenog 2020., neosnovani te je izdavatelj računa dužan izvršiti storniranje istih. Tužitelj je zatražio i naknadu troškova upravnog spora.

5. Tuženik je u dostavljenom odgovoru na tužbu naveo da je proveo postupak temeljem članka 51. Zakona o elektroničkim komunikacijama (NN br. 73/08, 90/11, 133/12, 80/13, 71/14 i 72/17, dalje: ZEK), koji se odnosi na rješavanje sporova između krajnjih korisnika usluga i operatora javnih komunikacijskih usluga. Tuženik u cijelosti osporava navode iz tužbe, što pojašnjava u nastavku odgovora na tužbu. Člankom 41. stavkom 4. ZEK-a određeno je kako sastavni dio pretplatničkog ugovora čine opći uvjeti poslovanja, uvjeti korištenja usluga i cjenik usluga za koje se taj ugovor sklapa. Sklapanjem pretplatničkog ugovora obje strane i korisnik i operator javnih komunikacijskih usluga, potvrđuju kako su suglasni sa svim uvjetima istog. Člankom 26. stavkom 4. Općih uvjeta je određeno da pravovaljanu dokumentaciju za raskid ugovora iz stavka 3. ovog članka čini vlastoručno potpisana pisana izjava korisnika o raskidu ugovora koja, uz datum podnošenja izjave, sadrži ime i prezime, OIB ili identifikacijsku oznaku ugovora koji se raskida te adresu priključka ili pretplatnički broj, a o čemu će korisnika u najkraćem mogućem roku upozoriti ukoliko zaprimi nedostatnu ili nepotpunu dokumentaciju. Dokumentacija za raskid ugovora dostavlja se isključivo sljedećim putem: na e-mail adresu: zahtjev@ hr, na adresu sjedišta ili na besplatni fax

6. Iznimno, izjava Pretplatnika o raskidu ugovora dostavljena elektroničkim putem (na e-mail adresu zahtjev@ hr, ne mora biti vlastoručno potpisana, ako sadrži sve navedene podatke, pod uvjetom da korisnik istu izjavu dostavlja s ranije potvrđene kontaktne adrese elektroničke pošte od strane korisnika, a koja se koristi u svrhu izvršavanja obveza iz pretplatničkog ugovora. U konkretnom slučaju tužitelj ističe kako tuženik nije razmatrao okolnosti vezano za raskid ugovor, međutim suprotno navodima tužitelja, tuženik je upravo razmatrao jesu li ispunjenje zakonske pretpostavke za odlučivanje vezano za sporne iznose računa za pružene usluge, koje su upravo posljedica okolnosti izazvane raskidom, odnosno izostankom raskida ugovora. U odnosu na navode tužitelja koji se odnose na raskid ugovora tuženik ističe da tužitelj raskid ugovora nije pokrenuo sukladno Općim uvjetima. Naime, tužitelj nije zatražio raskid ugovora niti je isti u spornom razdoblju bio raskinut od strane pri čemu naglašava kako je tužitelj sklapanjem ugovora potvrdio da je suglasan da isti traje neodređeno vrijeme odnosno sve dok ga on (korisnik) ili ne raskinu na načine navedene u Općim uvjetima. Naime, iako tužitelj navodi da je zahtjev za raskid ugovora priložio terminalnoj opremi, uvidom u predmetnu dokumentaciju utvrđeno je da ista sadrži presliku potvrde Hrvatske Pošte koju je pošiljku tužitelj poslao 26. listopada 2020. koja je težila 1.245 g, a temeljem čega nije moguće potvrditi navod tužitelja da je ista sadržavala zahtjev za raskid ugovora. Također, uvidom u Radni nalog: utvrđeno je da je terminalna oprema zaprimljena 28. listopada 2021. Iz navedenog proizlazi kako temeljem predmetne dokumentacije nije moguće potvrditi navode tužitelja u vezi podnošenja zahtjeva za raskid ugovora. Nadalje, uzimajući u obzir činjenicu da su spisu priloženi i dokazi o neplaćanju računa ispostavljenih od studenog 2020., a slijedom čega je sukladno članku 48. ZEK-a imao pravo realizirati raskid ugovora zbog neplaćanja, u konkretnom slučaju se relevantnim datumom raskida ugovora smatra 27. travnja 2021. Dakle, vezano za ispostavljanje računa tuženik ističe da iako tužitelj u zahtjevu podnesenom tuženiku izričito navodi kako nije zaprimio sporne račune, uvidom u predmetnu dokumentaciju utvrđeno je da tužitelj u dopisu od 23. ožujka 2021. upućenom među ostalim, navodi kako je tri mjeseca nakon što je vratio terminalnu opremu zaprimao račune. Temeljem svega navedenog, jasno proizlazi kako je tužitelj u razdoblju kada je smatrao da je ugovor raskinut zaprimao račune ali je propustio kontaktirati i provjeriti koji je razlog ispostave istih. Također, naglašava kako eventualno ne zaprimanje računa tužitelja ne oslobađa obveze podmirenja istih budući se tužitelj sklapanjem pretplatničkog ugovora obvezao na mjesečno plaćanje računa za usluge isporučene sukladno uvjetima ugovora.

7. U odnosu na navode tužitelja za odbacivanje zahtjeva vezano za račune ispostavljene za razdoblje od studenog 2020. do veljače 2021., zbog nepostojanja zakonskih pretpostavki za pokretanje postupka nepravovremenosti podnesenog zahtjeva, tuženik ističe kako je prigovor tužitelja podnesen 3. svibnja 2021., dok je dospijeće plaćanja računa za veljaču 2021. bilo 15. ožujka 2021. te je korisnik prigovor na isti mogao podnijeti do 15. travnja 2021., iz čega proizlazi kako je podnesen izvan roka od 30 dana propisanog člankom 50. stavkom 1. i 3. ZEK-a, odnosno protekom rokova u odnosu na dospijeće računa, kao i u odnosu na saznanje za radnju ili propust operatora, odnosno povredu odredaba pretplatničkog ugovora te je tuženik u konkretnom slučaju postupio sukladno odredbi članka 41. stavka 2. ZUP-a i donio odluku o odbacivanju navedenog zahtjeva zbog nepostojanja zakonskih pretpostavki za pokretanje postupka. Imajući u vidu izneseno, tuženik ističe kako nema osnove za uvažavanje navoda tužitelja o nepravilno utvrđenom činjeničnom stanju.

8. Naime, tužitelj u tužbi nije iznio nikakve nove činjenice niti dokaze u odnosu na ono što je prethodno već utvrđeno. Stoga, ne nalazeći ni procesne propuste koji bi mogli dovesti do drugačijeg rješenja predmetne stvari, a niti povredu materijalnog prava, pobijanim rješenjem nije povrijeđen zakon tužitelja na štetu. Slijedom navedenog, tuženik je rješavajući u ovoj upravnoj stvari poduzeo sve radnje u okviru svojih ovlasti, a sukladno načelu utvrđivanja materijalne istine iz članka 8. ZUP-a. Predlaže da sud temeljem članka 57. ZUS-a odbije tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan.

9. Sud je 10. lipnja 2022. održao javnu raspravu, te je strankama, u skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17 i 110/21 - dalje: ZUS-a) dana mogućnost izjasniti se o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet upravnog spora, na koju raspravu je pristupila opunomoćenica tuženika, dok na istu nije pristupio uredno pozvani tužitelj.

10. Opunomoćenica tuženika na održanoj raspravi ustrajala je u navodima iz odgovora na tužbu i obrazloženju osporene odluke. U odnosu na navod tužitelja kako je izvršio povrat terminalne opreme, te da samim time usluga nije mogla biti korištena, istaknula je kako terminalna oprema može biti isključena iz struje odnosno vraćena a da je pristup korištenju usluge i dalje omogućen. U konkretnom slučaju korisnik je imao ugovorenu trio uslugu koja je osim interneta i televizije uključivala i telefonski broj koji nije vezan uz modem, odnosno terminalnu opremu koju je tužitelj vratio. Drugim riječima usluga je i dalje ostala aktivna neovisno o povratu opreme. Opunomoćenica tuženika ne osporava tvrdnje tužitelja kako je tužitelj terminalnu opremu vratio dana 28. listopada 2020. na adresu: dok je adresa sjedišta

a, na koju je bilo potrebnih uputiti zahtjev za raskid: Tuženik u konkretnom slučaju nikako nije mogao utvrditi da je uz pošiljku odnosno terminalnu opremu koju je tužitelj poslao ujedno poslao i zahtjev za raskid ugovora, kako je to propisano Općim uvjetima poslovanja. Opunomoćenica tuženika nadalje navodi kako je tužitelj u samoj tužbi naveo da je terminalnu opremu poslao poštom što je i logično obzirom da je tužitelj iz a povrat opreme je izvršen u

11. Sud je izveo dokaze uvidom u svu dokumentaciju koja se nalazi u spisu upravnog postupka u kojem je doneseno osporeno rješenje, te uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu upravnog spora.

12. Na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja, sukladno odredbi članka 55. stavak 3. ZUS-a, ovaj Sud utvrdio je da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

13. Odredbom članka 41. stavkom 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj 73/08, 90/11, 133/12, 80/13, 71/14, 72/17; dalje: ZEK), propisano je da se prava i obveze iz pretplatničkog odnosa između operatora javnih komunikacijskih usluga i pretplatnika tih usluga uređuju njihovim međusobnim ugovorom (u daljnjem tekstu: pretplatnički ugovor) (stavak 1.).

14. Odredbom članka 51. stavak 1. ZEK-a, propisano je da u slučaju spora između krajnjeg korisnika usluga i operatora javnih komunikacijskih usluga u vezi s pružanjem usluga, iznosom kojim je zadužen za pruženu uslugu, kakvoćom pružene usluge, prigovorom zbog povrede odredaba pretplatničkog ugovora ili prigovorom zbog povrede prava u vezi sa zaštitom pristupa otvorenom internetu krajnji korisnik usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz članka 50. stavka 13. ovoga Zakona. Zastara osporene tražbine ne teče za vrijeme rješavanja spora pred Agencijom, a operator javnih komunikacijskih usluga za to vrijeme ne smije pokrenuti postupak prisilne naplate niti ustupiti.

15. Prema odredbi članka 20. stavku 2. Pravilnika o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga (Narodne novine, broj: 154/2011, 149/2013, 82/2014, 24/2015, 42/2016 i 68/19, dalje Pravilnik), u slučaju kada pretplatnik jasno zatraži raskid pretplatničkog ugovora operator mu, uz pisanu obavijest o raskidu, navedeni raskid mora omogućiti neovisno o postojanju potraživanja operatora prema navedenom pretplatniku i to: - kod pretplatničkih ugovora u nepokretnim mrežama u roku od dvanaest (12) radnih dana od dana u kojem je raskid zatražen, - kod pretplatničkih ugovora u pokretnim mrežama u roku od jednog radnog dana od dana u kojem je raskid zatražen. Korisnik nije obavezan platiti dospjeli račun koji se odnosi na period nakon isteka roka u kojem je operator dužan omogućiti raskid ugovora.

16. Odredbom članka 26. stavkom 4. Općih uvjeta poslovanja propisano je da pravovaljanu dokumentaciju za raskid ugovora čini vlastoručno potpisana pisana izjava Pretplatnika o raskidu ugovora koja sadrži naziv ili oznaku ugovora koji se raskida te adresu priključka i pretplatnički broj, a o čemu će Pretplatnika u najkraćem mogućem roku upozoriti ukoliko zaprimi nedostatnu ili nepotpunu dokumentaciju. Dokumentacija za raskid ugovora dostavlja se isključivo sljedećim putem: na e-mail adresu: zahtjev@ hr, na adresu sjedišta ili na besplatni fax Iznimno, izjava Pretplatnika o raskidu ugovora dostavljena elektroničkim putem na e-mail adresu zahtjev@ hr, ne mora biti vlastoručno potpisana, ako sadrži sve navedene podatke, pod uvjetom da Pretplatnik istu izjavu dostavlja s ranije potvrđene kontaktne adrese elektroničke pošte od strane Pretplatnika, a koja se koristi u svrhu izvršavanja obveza iz pretplatničkog ugovora.

17. Iz podataka spisa razvidno je da je tužitelj, kao korisnik usluga dana 15. rujna 2017. sklopio pretplatnički ugovor o telekomunikacijama sa operatorom javnih komunikacijskih usluga

za usluge: interneta, telefona i televizije.

18. Među strankama nije sporno da je tužitelj operatoru javnih komunikacijskih usluga vratio terminalnu opremu, na adresu: koja je od istog zaprimljena 28. listopada 2020.

19. Među strankama je sporno je li tužitelj istovremeno s vraćenom terminalnom opremom pravovaljano jednostrano raskinuo ugovor sa te s tim u svezi je li na propisani način dostavio izjavu o raskidu ugovora 28. listopada 2020., te je li nakon 10. studenog 2020., kao datuma jednostranog raskida ugovora od strane tužitelja bilo osnova za ispostavljanjem računa tužitelju do raskida ugovora od strane zbog nepodmirenja istih.

20. Tuženik je u obrazloženju osporene odluke, a vezano za spornu činjenicu je li tužitelj dostavio izjavu o jednostranom raskidu ugovora, istovremeno s vraćenom terminalnom opremom, naveo da je uvidom u predmetnu dokumentaciju utvrđeno da ista sadrži presliku potvrde Hrvatske pošte da je korisnik usluge, ovdje tužitelj, dana 26. listopada 2020. poslao pošiljku koja je težila 1,245 g, a temeljem čega nije moguće potvrditi navod korisnika da je ista sadržavala zahtjev za raskid ugovora. Tuženik je zaključio da u konkretnom slučaju nije utvrđeno da je tužitelj zatražio raskid ugovora niti su utvrđene nepravilnosti u ispostavi spornih računa, radi čega nema pravne osnove za usvajanje zahtjeva tužitelja u vezi otpisa računa ispostavljenih za ožujak i travanj 2021. Iako korisnik u spornom razdoblju nije koristio usluge, isto nije utjecalo na njegovu ugovornu obvezu da korisniku, neovisno o njegovim navikama i odlukama u vezi ne/korištenja usluge, omogući korištenje ugovornih usluga sukladno ugovorenim uvjetima. To iz razloga jer tužitelj nije zatražio raskid ugovora niti

je isti u spornom razdoblju bio raskinut od strane   pri čemu je tuženik naglasio kako je tužitelj sklapanjem ugovora potvrdio da je suglasan da isti traje neodređeno vrijeme odnosno sve dok ga on (korisnik) ili   ne raskinu na načine navedene u Općim uvjetima.

21. Tužitelj je i uz tužbu priložio presliku potvrde Hrvatske pošte, iz koje je razvidno da je 26. listopada 2020.   poslao pošiljku na adresu: a što

je adresa na koju je vraćena terminalna oprema, što među strankama nije niti sporno.

22. Stoga, imajući u vidu odredbu članka 26. stavak 4. Općih uvjeta poslovanja   i

a, prema kojoj se dokumentacija za raskid ugovora dostavlja na adresu sjedišta

što je u konkretnom slučaju: , kako je to navedeno i u članku 1. Općih

uvjeta poslovanja   dok tužitelj u tužbi niti ne tvrdi da je izjavu o jednostranom

raskidu ugovora poslao na adresu sjedišta   već navodi da je izjavu o raskidu

predmetnog ugovora poslao na službenu adresu, a na koju je vratio i terminalnu

opremu, slijedi da tužitelj nije postupio sukladno članku 26. stavku 4. Općih uvjeta

poslovanja   pri čemu iz podataka spisa nije razvidno niti da je takva izjava

zaprimljena od strane operatora javnih komunikacijskih usluga   na drugoj adresi,

iz čega slijedi da predmetni ugovor nije jednostrano raskinut dana 10. studenog 2020.,

sukladno odredbi članka 20. stavka 2. Pravilnika.

23. Posljedično tome, kako je i nakon toga datuma egzistirala ugovorna obveza

tužitelja prema   , isti je u obvezi platiti račune za razdoblje do dana 27. travnja

2021., kao datuma kada je predmetni ugovor raskinut od strane   zbog

nepodmirenog dugovanja tužitelja prema   .

24. Suprotno tvrdnjama tužitelja da se tuženik isključivo poziva na članak 50. stavak

3. točku 1. ZEK-a, navesti je da se tuženik u obrazloženju osporene odluke pozvao na

odredbu članka 26. stavak 4. Općih uvjeta poslovanja   i na odredbu članka 41.

stavak 4. ZEK-a, te se u obrazloženju osporene odluke očitovao i na prigovor tužitelja

u odnosu na dostavu izjave o jednostranom raskidu ugovora, ocijenivši temeljem

dokumentacije spisa da nije moguće potvrditi navode tužitelja o tako podnesenom

zahtjevu za raskid ugovora.

25. Zaključno, Sud ističe da je tuženik u točki I. izreke umjesto operator javnih

komunikacijskih usluga   očitom omaškom naveo da je

odbačen zahtjev za rješavanje spora protiv operatora javnih komunikacijskih usluga

a o čemu će tuženik donijeti rješenje o ispravku

pogreške u pisanju, sukladno članku 104. stavku 1. Zakona o općem upravnom

postupku (Narodne novine, broj: 47/09 i 110/21).

26. Slijedom svega iznesenog, osporena odluka ocijenjena je zakonitom, pa je na

temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a presuđeno kao u točki I. izreke presude.

27. Kako je tužitelj izgubio spor u cijelosti snosi sve troškove u skladu s člankom 79.

stavkom 4. ZUS-a, radi čega je odlučeno kao u točki II. izreke.

U Splitu, 20. lipnja 2022.

SUTKINJA

Mirela Valjan-Harambašić

Dokument je elektronički potpisan:
MIRELA VALJAN-HARAMBAŠIĆ

Vrijeme potpisivanja:
30-06-2022
11:47:53

DN:
C=HR
O=UPRAVNI SUD U SPLITU
2.5.4.97=#130D48523435373635383837383338
L=SPLIT
S=VALJAN-HARAMBAŠIĆ
G=MIRELA
CN=MIRELA VALJAN-HARAMBAŠIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dopuštena je žalba, u roku 15 dana od dana dostave, putem ovoga sud, u 4 primjerka, za Visoki upravni sud Republike Hrvatske.

DNA:

- tužitelju Vicku Krešiću, Metković, Mobine 17
- tuženiku Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9
- u spis

Rj: I. Pozvati tužitelja na uplatu sudske pristojbe - po pravomoćnosti presude
II. Spis u kal 40 dana

Broj zapisa: **eb30e-47100**

Kontrolni broj: **01366-a163c-ff764**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MIRELA VALJAN-HARAMBAŠIĆ, L=SPLIT, O=UPRAVNI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Upravni sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.